

כל הפנים שלי התמלאו רסיסים ולא ראיתי כלום

התעלה, ואולי מלחמת יום הכיפורים הייתה מסתיימת בצורה אחרת."

■ כך השתניתי

"דברים כאלה משנים אותך. אולי שפר גורלי, ואצלי היוכרונות נוכחים במידה קטנה יותר. מדי פעם מתקפים אותי היוכרונות. המלחמה נוכחת בחיים שלי כל יום. יש ימים שפחות, ויש ימים שיותר."

■ בחזרה לסיני

"לפני כארבע שנים צנתרתי את בסיוני, שהיה אז שגריר מצרים בישראל. ביקשתי ממנו שיעזור לנו לנסוע לחווה הסינית. כשמשוה נמצא בחיים שלך כל יום, אתה רוצה לברוק אותו. עובדה שהייתה כמיהה לנסיעה. נסענו לשם הסגל של הגרור, 20-30 איש, והיינו יומיים במצרים."

צילום: ליטל איפר

רוזנשיין. "האוויר רעד מהפיצוצים"

"חלק מהחבר'ה לא נפגשו במהלך השנים, ויש כאלה שלא ראו אחד את השני בכלל. בשריון כל אחד בטנק – מדברים בקשר, אבל אין חווי מסביב למדורה. היה מאוד מרגש, דיברנו ואנשים סיפרו מה קרה להם, והסיפורים התחברו. ראינו את קהיר ואזורותיה, וביום השני נסענו לחווה הסינית. כשחזרתי הביתה, אמרתי לאשתי שזה חטיות וזה בכלל לא קרה, שזה היה סתם חלום רע. "המצרים הקימו שם התיישבות כפרית. ראינו תעלות מים עם ברווזים וילדים שוחים בהן, שדות ירוקים, והכל היה מאוד פסטורלי. אחד חשב שאולי הוא רואה איזה מגדל מים שירינו עליו. לא ראינו כלום, לא זיהינו כלום. זה היה סתם מקום יפה. לא היה חיבור לשום דבר מוחשי. מאוד שמחתי שזה היה כך."

אורי רוזנשיין (יושב ראשון משמאל). "היינו כמה ימים על ציר מעל מתחם התעלה וידענו שלמטה זה גיהנום"

התמלאו רסיסים ולא ראיתי כלום. הצוות שלי פינה אותי לתאג"ד ומשם הגעתי לבית-החולים."

■ העיטור ואני

"בהתחלה רציתי להתנתק ממה שהיה. אני חושב שהיום לאירועים האלה יש יותר משמעות בעיניי. היום זה חשוב לי שהייתי שם. חשוב לי שידעו שהשריון עמד במשימותיו. כל קרב הוא כאוס וגיהנום, אבל השאלה בסוף היא אם המטרות הושגו. השריון השיג את מטרותיו בחווה הסינית, ואני חושב שזה חשוב למשפחות של הנופלים, לזכור מה עשו ומה הייתה החשיבות של מה שהבנים שלהם עשו. יצרנו את ראש הגשר והרחבנו את ראש הגשר, ובלי חטיבה 14 לא היו צולחים את

מנע את זה שישחטו את כולנו. "לאחר מכן הצליחו להביא כוחות נוספים והוחלט שצריך להרחיב את ראש הגשר. אמרו לנו להסתער. הסתערנו, וירו בכולנו. המשכנו להסתער. אין אלטרנטיבות, אין מפקדים – אני הייתי המפקד. הייתי ילד בן 20, מבולבל, אחרי שבועיים וחצי של גיהנום, די קשה חושים. אחרי כמה זמן בלחיצה כוז, הערכת הסכנה שלך שונה. אתה פחות מעריך את הסכנה כפי שהיא, ובוז לה. אם כבר הגעת לפה –כנראה שאתה על קלף מנצח. זאת לא בדיוק התנהגות נורמטיבית, אבל בהחלט התנהגות שמגינה עליך בסיטואציה כזאת. לבסוף הטנק שלי חטף פגיעה. אני, כדרך השריון המקובלת במקומותינו, הייתי עם מרפם פתוחים וראש בחוץ, ונפצתי קשה. כל הפנים שלי

נוסעים, ויורים עלינו, ואנחנו יורים עליהם, זורקים רימונים לכל הצדדים. לפעמים לא יורים, ויש דממה, ואף אחד לא יודע מה בדיוק צריך לעשות. "בסוף הצלחנו לחבור לגדוד, מי שנשאר בבוקר נסוג לאיזושהו מקום. זה היה לילה נוראי, גדוד 79 יצא מהשטח עם 10 טנקים מתוך יותר מ-30. כשעלה היום תיקנו את הטנק, שחטף פגז והשרשרת שלו כמעט נקרעה, והתארגנו מחדש. אנחנו כבר עברנו את החווה הסינית, וביום למחרת הצנחנים היו אמורים לחבור אלינו. הם לא הצליחו, וזאת הייתה בעיה. היינו סגורים יותר מיממה בכיס שלא היה ברור אם הוא ישרוד, בלי שום קשר עם העולם החיצון. אני חושב שזה היה הברדק אצל המצרים יותר מאשר החוכמה שלנו

■ איך הכל התחיל

"ביום שפרצה המלחמה 'דפקו' לי את הכיפור, והייתי בטנק עם המחלקה על יד רפידים. היינו בתנועה על זחלים לכיוון התעלה, כשהאמונה הרווחת הייתה שאנחנו עומדים בפני 'יום קרב', שזאת טרמינולוגיה שלקוחה ממלחמת ההתשה. כמו בהרבה מלחמות, ביום הכיפורים נלחמו את המלחמה של אתמול ולא את המלחמה הנוכחית. "הגענו עד טסה, שם חילקו את הפלוגה לשני חצאים. היה לנו מ"פ שלא הכרנו, ובכלל, כולם נפגשו בפעם הראשונה. נתנו לי מפה, ואמרו לי שם של ציר שעליו אני צריך לנסוע, ושיש קצת חיילים מצרים בשטח. נסענו ועלינו על מארב טילים. אחרי שעתיים כל הטנקים שהיו אתי לא היו, ואני הייתי לבד באמצע המדבר, מחפש, כמו הנסיד הקטן. "הגענו עם ציפיות מסוימות, ידענו מה זה יום קרב. לאט-לאט במהלך הלילה ראינו שזה שונה לגמרי – פתאום הרעש היה יותר גדול, הכל בער, האוויר רעד מהפיצוצים."

■ כך לחסנו

"אחר-כך ארגנו מחדש את החטיבה, עם כל מיני שרירים מיחידות אחרות, והלכנו לעוד כמה 'ימי קרבות' כאלה. הוחלט שבלילה שבין ה-15 ל-16 באוקטובר חטיבה 14, שכמעט נמחקה בקרבות, תקבל 'צ'ופר'. כדי לעודד את רוחם של החיילים, החליטו שנהיה החטיבה שתעבור בין שתי הארמיות המצריות. הגרור שלי, בפיקודו של עמרם מצנע, היה אמור להיות בחור. היינו צריכים לפתוח פרצה באזור התעלה, ליצור 'ראש גשר' למעבר כוחות. מכיוון שהיינו כמה ימים על ציר גבעות שנמצא מעל מתחם התעלה, ידענו שלמטה זה גיהנום. אמורים שלא ידעו. אולי לא הבינו, לא שקללו את הנתונים כמו שצריך, אבל ידעו. "נכנסנו למתקפה לילית. נסענו בדיונות, הגענו לכביש ונסענו צפונה. בגדול, ידענו שצריך לנסוע. היו הרבה מצרים שירו עלינו, ואנחנו ירינו עליהם וקיווינו שבסוף היום נסתדר. המ"פ שלי חטף פגז, ופונה. אני לקחתי פיקוד, כי מישו צריך לפקד. הייתה שרשרת פיקוד, והייתה לי אחריות על החיילים. כמות הפצועים וההרוגים שלנו הייתה מאוד גדולה. "כל הלילה המשיך בבלגן גדול. הטנקים נלחמו במרחק של עשרות מטרים. מצנע היה בטנק לידי, והוא נפגע מטנק מצרי שירה עליו ממרחק של 50-70 מטר. במהלך הלילה איברתי את הגדוד ומצאתי את עצמי עוד פעם לבד עם הצוות שלי מול המצרים. "הקרב התנהל בשטח מישורי, כשהמצרים מחפורים בשוחות עם טנקים ותותחים. אנחנו

אורי רוזנשיין קיבל את עיטור המופת על שהסתער עם הטנק תחת אש בין שתי ארמיות מצריות

"זאת הייתה עקדת יצחק, אבל השם לא הגיע", מתאר אורי רוזנשיין את מלחמת יום הכיפורים. "הדור שלנו ננטש על-ידי דור האבות בגבולות, בגלל החלטות פוליטיות שלא נברקו עד הסוף. המסר הוא לברוק עוד פעם ועוד פעם את מה שאומרים לך ואת מה שקורה, ואם אתה בצרה אפשר להתגבר, אבל לא לשכוח". רוזנשיין התגייס לשריון ב-71'. לדבריו, בשכונה שבה גדל, שכונת נווה מגן ברמת השרון, כולם רצו להיות טנקיסטים. הוא עבר קורס מפקדי טנקים, ומן קצר לאחר שהשלים קורס קציני שריון פרצה מלחמת יום הכיפורים. סגן אורי רוזנשיין התחיל את המלחמה כמפקד מחלקת טנקים בגדוד 79 של חטיבה 14, גדוד שהוקם לצורך הכוננות. בקרב באזור "החווה הסינית" נפצע מפקד הפלוגה של רוזנשיין, והוא תפס את הפיקוד במקומו. בהמשך הלחימה, הוביל רוזנשיין את הכוח, שספג הפגזות בלתי פוסקות, והמשיך בהסתערות עד שהטנק שלו נפגע והוא נפצע. על מעשיו אלו הוענק לו עיטור המופת.

מי האיש

סגן אורי רוזנשיין

קיבל את: עיטור המופת
מתי: מלחמת יום הכיפורים
תפקיד בעת האירוע: מ"מ טנקים
עיטור כיום: קרדילוג